Р Е Ш Е Н И Е
№ 40496

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 2 състав,** в публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **3724** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на З. Й. Б., чрез адв. П. К. срещу Решение № 1040-21-134/20.02.2026 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което са оставени без уважение нейни жалби с вх. № 1012-21-224, № 1012-21-225, № 1012-21-225#1 и № 1012-21-226 от 29.01.2026 г. и са потвърдени Разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/04.12.2025г. и Разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/05.01.2026г. на ръководителя на изплащането на обезщетенията и помощите, с които е спряно производството по изплащане на обезщетения за временна неработоспособност поради общо заболяване по болнични листове № Е. за периода 22.11.2025 г. до 10.12.2025 г. и № Е. за периода от 01.12.2025 г. до 02.01.2026 г.

В жалбата са развити съображения за незаконосъобразност на решението. Твърди се, че същото е немотивирано, издадено при нарушение на процесуалните правила и при неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че незаконосъобразно е обединено производството по подадените 4 жалби, като не било ясно и кои от жалбите са предмет на процесното решение, както и че жалбите са с различен предмет. Поддържа се, че не е налице фактическия състав на чл. 40, ал. 4 КСО като основание за спиране на производството, тъй като към момента на издаване на разпорежданията не са били налице висящи производства по обжалване на болничните листове. Твърди се, че в административното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са ограничили правото на защита на жалбоподателката. Спирането на изплащането на обезщетенията противоречало на принципа за съразмерност и с целта на закона. Иска се отмяна на решението и потвърдените с него разпореждания и присъждане на

разноски.
В съдебно заседание жалбоподателката е представлявана от адв. К., която поддържа жалбата. Излага допълнителни съображения в депозирани писмени бележки.
Ответникът – директор на ТП на НОИ С. – град, чрез процесуален представител – юрк. В., в съдебно заседание и в депозирана писмена защита, поддържа становище за недопустимост на жалбата поради отпаднал правен интерес, алтернативно претендира отхвърлянето ѝ като неоснователна и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на жалбата.
Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:
За жалбоподателката са подавани от осигурителя „ТЕЛЕТЕК ЕЛЕКТРОНИКС“ ЕАД уведомления за изплащане на парични обезщетения по реда на НПОПДОО, като са представени Приложения № 9 към болнични листове № Е. за периода от 22.11.2025г. до 10.12.2025г. (вкл.), издаден от ЛКК при „Диагностично-консултативен център XII – София“ ЕООД на 20.11.2025г. с причина 01 (общо заболяване) и № Е. за периода от 01.12.2025г. до 02.01.2026г. (вкл.), издаден от ЛКК при „Университетска многопрофилна болница за активно лечение Софиямед“ ООД на 03.12.2025г. с причина 01 (общо заболяване). Същите са представени в ТП на НОИ - С. град със справки вх.№ Р14-21-000-00- [ЕГН]/27-11-2025г. и вх. № Р14-21-000-00-[ЕГН]/16-12-2025г.
При преценка на правото на обезщетение за временна неработоспособност при проверка от експерт „Експертиза на временната неработоспособност” в ТП на НОИ - С. град е констатирано, че жалбоподателката е ползвала продължителен отпуск за временна неработоспособност с тези диагнози, поради което на основание чл. 112 от Закона за здравето (ЗЗ) с жалба изх. № 4305-21-1852/04.12.2025г. и жалба изх. № 4305-21-2012/05.01.2026г. на директора на ТП на НОИ - С. град болничните листове са обжалвани относно правомерното им издаване пред РЗИ С..
С оглед обжалването на б.л.на основание чл. 40, ал. 4, т. 1 КСО, ръководителят по изплащане на обезщетенията и помощите е издал разпореждания № Д-21- 999-00-[ЕГН] от 04.12.2025г. и № Д-21-999-00-[ЕГН] от 05.01.2026г. за спиране на производствата по изплащане на паричните обезщетения за временна неработоспособност поради общо заболяване до произнасяне на компетентните медицински органи, относно правомерността на представените болнични листове.
Видно от представените по делото доказателства жалба изх. №4305-21-1852/04.12.2025г. е изпратена на 05.12.2025 г. и получена на 10.12.2025 г. (л.222-223). Жалба изх. № 4305-21-2012/05.01.2026г. е изпратена на 06.01.2026 г. и получена на 12.01.2026 г. (л.220-221).
По делото е представен ЕР на НЕЛК № / г., който отменя ЕР на ТЕЛК и потвърждава б.л. № Е. (л.239). Представено е и ЕР на НЕЛК № / г., който отменя ЕР на ТЕЛК, с който не е потвърден б.л. № Е., и връща ЕР на ТЕЛК (л.230).
При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на З. Й. Б., срещу Решение № 1040-21-134/20.02.2026 г. на директора на ТП на НОИ С. – град за основателна, поради следното:
Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия и в изискуемата от закона писмена форма. В достатъчна степен са изложени мотивите на органа обусловили упражнената от него властническа компетентност. Съдът не констатира основания за прогласяване на нищожността на акта. Същото се отнася и до потвърдените с решението разпореждания. Същите са издадени от компетентен орган в изискуемата форма при посочване на фактически и правни основания за издаването им.

Съдът намира, че в хода на административното производство са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, водещи до материална незаконосъобразност на оспорения акт.
Основанията за спиране на производството по изплащане на обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване са регламентирани в чл. 40, ал. 4 КСО. Съгласно тази норма Длъжностното лице по ал. 3 издава разпореждане за спиране на производството по отпускането или изплащането на обезщетенията за временна неработоспособност, трудова злополука или професионална болест, трудоустрояване, бременност и раждане, отглеждане на дете до 2-годишна възраст, осиновяване на дете до 5-годишна възраст и отглеждане на дете до 8-годишна възраст от бащата (осиновителя), когато: 1. са обжалвани актове на органите на медицинската експертиза; 2. е необходимо да бъде извършена проверка от контролен или друг компетентен орган относно обстоятелства от значение за правото или размера на обезщетението; в този случай спирането е до приключване на проверката, но за не повече от 6 месеца; 3. не са предоставени данни за издадените болнични листове и решенията по обжалването им в регистъра по чл. 33, ал. 5, т. 12.
В конкретния случай органът е приел, че е налице хипотезата на т. 1 на чл. 40, ал. 4 КСО, тъй като ръководителят по изплащането на обезщетенията и помощите ТП на НОИ С.-град се е позовал на обжалването на болничен лист № Е. с жалба изх. № 4305-21-1852/04.12.2025г. и б.л. № Е. с жалба № 4305-21-2012/05.01.2026 г., по реда на чл. 112 от Закона за здравето.
Хипотезата на чл. 40, ал. 4, т. 1 КСО, както правилно отбелязва процесуалния представител на жалбоподателката, изисква наличие на висящо производство по обжалване на акта на органа на медицинската експертиза, доколкото неговият изход има преюдициално значение за производството по изплащане на обезщетение по същия акт на органа на медицинската експертиза. А висящо производство е налице от постъпване на жалбата пред компетентния да се произнесе административен орган – в процесния случай ТЕЛК. В случая безспорно се доказва, че такива висящи производство не са били налице към момента на издаване на спорните разпореждания.
И двата акта са постановени при несъобразяване с правилата за поведение, установени в нормите на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК, представляващо съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон. Преди издаването на тези актове административният орган не е извършил проверка дали са налице действително образувани производства по обжалване на болничните листове.
Безспорно се установява по делото, че с оглед датите на изпращане и получаване на жалбите в ТЕЛК, че към датите на издаване на спорните разпореждания административен процес по обжалване на болничните листове не е бил налице. Както се посочи, висящо производство е налице от постъпване на жалбата пред компетентния орган, което безспорно се установява, че се е случило в последствие на издадените разпореждания. Извеждането на конкретен документ – жалба, от деловодната система на административния орган и получаването на изходящ номер на тези документи не може да се приеме, че е равнозначно с получаването на жалбите от компетентния да ги разгледа орган – ТЕЛК. Датата на фактическото изпращане е релевантна за срочността на оспорването, но към момента на издаване на тези разпореждания жалбите дори не са били изпратени на ТЕЛК, камо ли да са получени. В конкретния случай не са налице фактическите основания, визирани в хипотезата на чл. 40, ал. 4, т. 1 КСО за спиране на производството по изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност. Това е така, защото към момента на издаване на разпорежданията не е било налице висящо производство пред компетентния орган, който да се произнесе по правилността на болничните

листове. Несъобразявайки тези факти органът е нарушил процесуалните правила, довели и до неправилно приложение на материалния закон.
Изложеното обуславя незаконосъобразност на административния акт и е дължима неговата отмяна. В полза на процесуалния представител на жалбоподателката следва да се присъдят разноски за оказаната безплатна правна помощ, които съдът определя в размер на 255.65 евро съгласно чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-134/20.02.2026 г. на директора на ТП на НОИ С. – град.
ОСЪЖДА ТП на НОИ С. – град да заплати на адв. П. К., вписана в АК – [населено място], сума в размер на 255.65 евро, представляваща възнаграждение за оказана безплатна правна помощ по делото.
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: